

BÖLÜM 3

MATEMATİK

BAŞARISINDA AİLENİN

ROLÜ

Tüm anneler, babalar çocuklarını iyi yetiştirmek ister, fakat çoğunluğunun bunun nasıl olacağı konusunda bir fikri yoktur.

AİLE EĞİTİMİ

Dünyamızda son yıllarda baş döndüren hızlı bir değişim ve dönüşüme şahit olmaktayız. Birçok meslek tarihe karışmış, yerini adını ve mahiyetini bilmediğimiz birçok yeni iş ve meslek almış durumdadır.

Bilginin çok çabuk eskidiği, aldığımız en son model cep telefonumuzun sefasını süremeden daha gelişmişinin piyasaya sürüldüğü günümüzde aileler ve eğitimciler olarak bizimde kendimizi sorgulamamızın zamanı geldi de geçiyor bile...

Artık eskiden geçerli olan birçok metodu bugün modası geçmiş, geçerliliğini yitirmiş olduğu görülmektedir. Çocuk eğitimi zamana göre belirli bir değişim göstermiştir.

Amerika’da bir oyuncakçının camına asılmış olan şu”

“Ana babalara öğütler, yazısı, son altmış yıllık değişimi esprili bir dille ortaya koyuyor.

1910- çocukları döverek eğitin!

1920- çocukları yoksun bırakarak eğitin!

1930- çocukların yaramazlıklarını görmezden gelin!

1940- çocukları inandırarak eğitin!

1950- çocukları sevin!

1960- çocukları severek dövün!

1970- çocuklar mı? Hepsinin canı cehenneme!

Öğrenci velilerine çocuk eğitimi ile ilgili kitaplar okumalarını önerdiğimde en çok “Bizi annemiz ve babamız kitapla mı yetiştirdi.” Bende doğru bizim zamanımızda kitapla eğitim yoktu. Bununla beraber buzdolabı, televizyon, mobilya, araba da yoktu. Ama bunları

almaktan ve kullanmaktan hiç geri durmuyoruz diyorum. İlk kitapları nazlana nazlana okuyan veliler daha sonraki kitapları alırken teşekkür ediyorlar. Gözlerinden ve sözlerinden kitap okumanın onlara çok şey kattığını anlıyorum.

ÇOCUKLARIN BULUNDUĞU OLUMSUZ ORTAMLAR

Çocuklarımız, çok sevdiğimiz, geleceğimizi emanet edeceğimizi söylediğim değerli varlıklarımız. Onları çok sevdiğimizi söyleriz. Fakat onlara çevre olarak bilmeden ne zararlar verir.

Çevre denince neyi kastediyorum? Aile ortamı, akraba ortamı, arkadaş ortamı, okul ortamı vb... O çok değer verdiğimiz varlıkları farkına varmadan öyle hırpalıyoruz ki. İşin ilginç tarafı kendi olumsuz ortamımızda yetiştirdiğimiz çocukları en çok ta biz eleştiririz.

Yaptığım televizyon programlarında ve ilk veli toplantılarımda anne ve babalara şu soruyu sorarım. Çocuğunuzun ilk öğretmenini tanıyor musunuz? Bana adını söyler misiniz? Fakat bu zamana kadar hiç doğru cevap almadım. Bütün anne- babalar söz birliği etmişçesine ana sınıfı veya birinci sınıf öğretmenin adını söylüyor.

Ben de"cevabınız yanlış çocuğunuzun ilk öğretmeni sizsiniz "diyorum. Biz öğretmenler sizin çocuklarınızın 2,3,4,5... öğretmenleriyiz diyorum. Kimi eğitimciler çocuk eğitiminin doğumla başladığını ve kişilik gelişiminin %80 ninin 0-8 yaşına kadar oluştuğunu; 8-17 yaş arasında ise %20' nin oluştuğunu söylüyor. Bazı eğitimciler ise daha ileri gidip çocuk eğitiminin eş seçimi ile başladığını, çünkü aile ortamının çocuk üzerinde çok etkili olduğunu söylüyorlar.

Çocuk eğitimi ile ilgili konferans veren bir eğitimcinin yanına gelen bayanla aralarında şöyle bir konuşma geçiyor,

-Beyefendi bir çocuğum var. Eğitimine hangi yaşta başlayayım?

-Hanımefendi çocuğunuz kaç yaşında?

-Beş yaşında

-Hanımefendi doğruca eve koşun. Çünkü beş yıl geç kalmışsınız der.

Bu eğitimcinin sözlerine katılıyorum. Eskişehir'in kenar semtlerinden birinde öğretmenlik yapıyorum. Gördüğüm manzara beni çok üzüyor. Çocuklar okullara ailelerinden ve çevrelerinden mir aldıkları korkularla geliyorlar. Çocuklarla değil ailelerin farkına varmadan çocuklara aşıladıkları korkuları atmamakla uğraşıyorum.

Anne yanıma gelip korkulu ve kaygılı gözlerle bana çocuğunun durumunun nasıl olduğunu soruyor. Bense problemin çocukta değil ailede olduğunu; çocuk eğitimi ile ilgili kitap okuyup kendimizi geliştirmemiz gerektiğini söylüyorum. En sonunda şu soruyu soruyorum. Çocuğunuz okula istekli mi geliyor? Cevap verse okula istekli gelen çocukların başarılı olacakları ama sabırlı olmalarını söylüyorum.

20 yıllık tecrübeme dayanarak şunu söylüyorum. Problemlı bir çocuğun ayak izlerini takip ettiğiniz zaman sizi mutlaka problemlı bir aileye götürüyor. Problemsiz bir aileden problemlı bir çocuk görmedim.

Evet, anne babalar çocuklarımız bizim aynalarımız. Aynalar bize ancak karşısındakilerin görüntülerini verirler. Bir aynaya baktığımızı düşünelim. Aynadaki hoşuma gitmeyen bir görüntü olduğu zaman kendimize çeki düzen mi vermeliz? Yoksa aynayı mı kırmalıyız? Tabi ki kendimize çeki düzen vermeliz. Aynayı kırmakla görüntümüzdeki bozukluğu düzeltemeyiz.

Eğitimde de aynamız çocuklarımızdır. Aynada ki görüntü bozuklukları anne-baba ve eğitimciler olarak kendimize çeki düzen vermemiz gerektiğini göstermektedir. Fakat biz büyükler çoğunlukla böyle durumlarda kendimize çeki düzen vermek yer ine aynaları kırmayı çözüm olarak görüyoruz.

Bu yanlış tutum problemlerin çözümüne değil, kartopu gibi giderek büyümesine sebep olmaktadır. Başlarda küçük çabalarla çözülecek sorunlar hatalar zincirinin devam etmesiyle içinden çıkılmaz sorunlar yumağına dönüşmektedir.

Nasreddin Hoca'nın karanlıkta kaybettiği şeyi aydınlıkta araması gibi; oluşturduğumuz sorunların çözümünü sorunlarla ilgili yerlerde değil yanlış yerlerde arıyoruz. Yanlış yerde aradığımız için de bulamıyoruz.

Zeka üzerine çalışma yapan ilim adamları zekanın gelişimi kolayca etkilenebildiğini söylerler. Zekayı olumlu etkileyip geliştiren etmen olarak şu metotları sıralamaktadır.

- 1- Övgü
- 2- İlgi
- 3- Kendine güven
- 4- Canlılık
- 5- Sebatsızlık
- 6- Ruhsal denge

Zekanın gelişimini olumsuz olarak etkileyip engelleyen etmenler şöyle

- 1- Hoş görmezlik, ceza
- 2- İlgisizlik
- 3- Aşağılık duygusu
- 4- Bunalım
- 5- Sebatsızlık
- 6- Uyum yetersizliği

Oluşturduğumuz aile ve okul çevresinde bu etmenlerden hangilerinin gerçekleştiğini gözden geçirelim. Yaptıklarımızla çocuklarımızın gelişimine mi yoksa körelmelerine mi hizmet ettiğimizi düşünelim.

İnsan beyninin kapasitesi üzerinde yapılan çalışmalar insanların beyin gücünün gerçekte zannettiğimizden çok üzerinde olduğunu söylemektedir. Ve insanların gerçek IQ ölçmek imkansızdır. İnsanların çoğu tüm zihinsel yetenek kapasitelerinin çok azını kullanmakta demektelerdir.

Araştırmacılar 10 milyar hücreden oluşan beynimizin dakikada 10 veriyi kaydetme kapasitesi olduğunu ve 100 trilyon sözcüğü depolayabilecek yapıya sahip olduklarını söylemektedir.

Prof. Dr. Yahya Kemal Kaya'nın Prof. Sabri Özbayar'a aktardığına göre bir Türk dostu bir İngiliz Prof. "Bakıyorum, sevimli Türk çocukları başka ülkelerde gördüğüm akranlarından daha zeki şeyler, ama merak ediyorum. Sonra hangi metodu kullanıyorsunuz da bu zeki küçüklerden şu farklı büyükleri elde ediyorsunuz?" diye sormaktadır.

Doğan CÜCELOĞLU da bizim çocuk yetiştirme düzenimiz hakkında şu çarpıcı benzetmeyi yapmaktadır. Amerika'da Golden Gate Parkı'nda Japonların özel budama yöntemleri ile budadıkları bodur Bonzai ağaçlarının 150 yaşında ama 50 cm boyunda kaldığını ifade etmektedir. Japonların Bonzai ağaçlarında bilerek yaptıkları budamanın benzerini bizlerin çocukların üzerinde bilmeden yaptığımızı ve çocuklarımızın yeteneklerini budayarak onların yeteneklerini bodur bıraktığımızı söylemektedir.

Alişan KAPAKLIKAYA,"Sevgi Bahçesinin Bahçivanı" kitabında"öğretmenin bir gardiyan değil, öğrencilerine yol gösteren bir rehber olması gerektiğini" belirtir...

BASKI YAPTIM ÇOK PIŐMANIM

İlkokula başladığım yıl babam benim için bir yazı tahtası yaptırdı. Okuldan geldikten sonra bana yaptırdığı yazı tahtasının basında okumaya yazma öğretmeye uğraşıyordu. Tahtaya yazılar yazıyor, yazdıklarımı oku deyince okuyamıyordum. Okuyamadığım için devamlı babamdan dayak yiyordum. O sene her gün yemekten sonra tahtanın başına geçiyorduk. İki saat boyunca korkudan tahtaya yazılanları okuyamadığım için dayak faslı da aynen devam ediyordu.

Bu ağır baskı okul hayatım boyunca devam etti. Bu şekilde götürdüğüm baskı beni öğrenmeden nefret ettirdi, tiksindirdi. O küçük aklımla bilgiler bana öcü gibi geliyordu. Okul hayatım boyunca hiç ders çalışmadan sınıfı da mecburen öğrendiklerimle zar zor sınıfımı geçiyordum. Tabi bu durumda da tahsil hayatıma devam edemedim.

Babam beni böyle zorla çalıştırırken kardeşim yanımda dikkatle bizi izlerdi. Kardeşim baskı görmeden kendi isteğiyle bizi izlediği için o yazılanları okuyabiliyordu. Babam kardeşim okuma yazmayı öğrendiği için okula yazdırmak istedi kardeşim 5,5 yaşlarında idi. Okul müdürü yaşı küçük olduğu için kayıt etmek istemedi. Fakat kardeşimin söylenen şeyleri kolayca yazması üzerine 1. sınıfa kaydını yaptı.

Kardeşimin okul hayatı hep başarılarla devam etti. Üniversiteyi de iyi derece ile bitirdi. Ben baskı altında okumaktan nefret ederken babam uzak yetişen kardeşim hep başarılı oluyordu. Daha sonra evlendim. Dört çocuğum oldu. İlk çocuğumu 1. sınıfa yazdırdım. Hemen ben de babamın bana uyguladığı sistemi çocuğuma uygulamaya başladım. Sanki

babamdan yediğim dayakların hıncını çocuğumdan alıyordum. Babam gibi dövmesem de onu aşağılıyordum. Onun akılsız, kalın kafalı olduğunu söylüyordum. Bunun sonucunda babamın beni okumaktan soğuttuğu gibi ben de çocuğumu okuldan soğutmuştum.

Çocuğum okuldan geldikten sonra annesine bu günde akşam oluyor, diye dert yanıyormuş. Benim babamdan almış olduğum yanlış eğitim yüzünden çocuğum için de akşamları birer kabus olmuştu.

Yılbaşında Gazi Üniversitesi Pedagoji bölümünü bitip müfettiş olan kayınbiraderim bize gelmişti. Benim çocuğuma uyguladığım öğretme sistemini görünce şok olmuştu. Sen ne yaptın enişte çocuğun tahsil hayatını mahvetmişsin dedi. Tabii kayınbiraderimin söyledikleriyle ben şok olmuştum. Çocuğuma yardım edeyim derken onun psikolojisini berbat etmişim. Kayınımın dediği gerçek olmuştu. İlk çocuğum tahsil hayatına devam edemedi. Hayatımı anlamıştım ama hatamın bedelini ilk çocuğum ödemişti.

Diğer üç çocuğum da baskı yapmadan geriden takip ettim. Kendi istekleriyle ders çalışıyorlar ve başarılı bir şekilde sınıflarını geçiyorlardı. Kendileri ile ilgili kararları da kendileri veriyordu. İlk çocuğumdan sonraki üç çocuğumdan biri Anadolu üniversitesini diğeri gazi üniversitesini, üçüncü de Ortadoğu üniversitesini bitirdi.

Yaşadıklarım bana şu gerçeği öğretmişti. Baskı çocukların var olan yeteneklerini yok ediyormuş. Anne babalar lütfen çocuk eğitimi konusunda kendinizi geliştirin. Çocuklarınıza da kendinize yazık etmeyin.

RUMUZ: Yanlışta ısrar etmeyin

BİRDE BİZİ DİNLEYİN

Mantık dersi ilk önce lisede kafaları karıştırmaya başlayan bir derstir. Ama mantığın tanımı hiç dikkatinizi çekti mi? Kısaca "doğru düşünme sanatıdır" diye tanımlanıyor. Mantık, Lise-1 matematik dersi kitabını elime aldığımdan beri dikkatimi çekiyor. Ama hiç araştırmadım. Öğrenmesi kolay gibi geliyor.

Ben kitap okuyan birisiyim. Bu alışkanlığı ise daha yeni edindim. Beş ay filan oldu. Kitap okuyarak bilgimin ve zekamın geliştiğine inanıyorum. Bence matematik öğrenmenin yolu kitap okumaktan geçiyor. Hiç dikkatinizi çekti mi? Genelde kitap okuma alışkanlığı olan insanlar doğru düşünen ve doğru karar veren insanlardır.

Matematik dersini bir ev gibi düşünüyorum. Temeli sağlam olmayan bir ev çatlar ve sonunda yıkılır. İlkokul 1. sınıftan itibaren iyi yetişmemiş bir öğrenci, liseye geldiğinde çatlamış bir ev gibidir. korkar, çekinir ve hep dış dünyadan kendini çeker.

Ailelerimiz bize hep çalış, çalış, çalış diyorlar. İlkokul 1.2.3 ve de 4. sınıflarda yardım ediyorlar. Derslerimiz az-çok iyi gidiyor. Ondan sonra kendileri de anlamadıkları için’’ Sınıf öğretmenini dinle, o zaman anlarsın’’ diyorlar. Ama bize nasıl öğrettiseler bizde öyle gidiyoruz. Matematik dersinden 4. sınıfa kadar annemiz babamız problemleri kendileri çözüyorlar. Onlar problemleri çözüyor ama biz bir şey anlamıyor ve öğrenemiyoruz. Daha sonraki sınıflarda bilgileri yetersiz kalınca bizde çaresiz bir şekilde ortada kalıyoruz.

Bizlere hep ‘’kitap oku, kitap oku’’ diyorlar. Ama kendileri hiç kitap okumuyorlar. Biz onlardan gördüklerimizi yapıyoruz. Benim annem, babam bana bir şey öğretmedi. Ben hep kendi başımdım. Bu benim için şanssızlık değil, çok iyi bir şanstı. Çünkü insanlar kendi başlarına kalınca, başarıyı çok daha çabuk yakalıyorlar.

Ben hep çevremi örnek aldım. Bana çevremdekiler hep ‘’matematik zor’’dediler; matematiği zor bildim. Şimdi çevremde bazıları matematik kolay diyor. Bence de kolay. Kolay demekle kalmıyorlar, kolay yolunu da gösteriyorlar. Mesela kesirler de zorlanıyorum ama zor deyip de bırakmıyorum.6-7 kere yanlış yapıyorum ama gene de yılmıyorum. Bir kerede öğrenen birisi değilim. Uğraşmayı seviyorum.

İnsanlık tarihine bir bakın. İnsanlar hayatı kolaylaştırmak adına ne zorluklara katlanmışlar. Mademki durum böyle; bizleri biraz serbest bırakın da, kendi başımıza çalışalım. Tamam, bizi denetleyin, bizimle konuşun, sorunlarımızı dinleyip öğrenin. Bizimle beraber sizde kitap okuyun, kendinizi geliştirin.

Sizin aşırı baskınız ve korumacılığınız yüzünden liseye gelince tıkanıp kalıyoruz. Bize birisi toplum önünde soru sorunca susuyoruz ve susturuluyoruz. Bunu nedeni bizi yetiştirenlerdir. Bizi gerçekten doğru yetiştirselerdi; lise köşelerinde kaçamak yapıp sigara içen öğrencilere tanık olmazdık.

Bizim matematiğimiz zayıfmış, Türkçemiz zayıfmış, sorun bizdeymiş. Őimdiye kadar bizim üstümüze geldiler. Bırakın nedenini birde biz söyleyelim. Ailem bana hep''Oku da adam ol'' dedi. Ama benimle birlikte kitap okudular mı? Hayır, kitap okumak çocukların göreviydi. Büyüklerimiz mi? Onlar hiçbir Şey okumadan, her Şeyi bilecek durumdaydılar. Buna rağmen bana kitap okutup, aferin diyince kitap okumayı daha çok seviyordum.

Ortaokulda matematiği hiç sevemedim.''Matematik zor ders, çok çalışmalısın, çok'' dediler.

Matematikte bilmediğim bir konuda çalıştığım zaman hiç bir Şey anlamazdım. Çevremdeki insanlar beni matematiğin zor olduğuna inandırmışlardı. Tabi zor olduğuna inandığım zaman, insana gerçekten çok zor geliyor. Atalarımız ''Zorla güzellik olmaz'' demişler.

Şimdi artık benim için her Şey çok farklı. Matematiği öğrenmem için hiçbir engel olmadığını düşünüyorum. Hatta yavaş, yavaş araştırmalar bile yapmaya başladım. Baştan bir Şeyler ilginizi çeksin, gerisi kendiliğinden geliyor. Matematik sevgisi yavaş, yavaş benliğimi sarmaya başladı bile.

Belki ileride gerçekten başarılı bir matematik öğretmenini olabilirim...

Rumuz Köylü Kızı

UMUT ARAYAN ÇOCUK

Ben umut arayan çocuğum,

Umut arıyorum her söylenen kelimedede,

Sevgi buluyorum her güzellikte,

Acı duyuyorum her darbede.

Ben sevgi nedir bilmem,

Babam yanağıma hiç tatlı bir öpücük kondurmadı,

Annem hiç canım kızım demedi,

Belki de ikisinin de ben den umudu yoktu.

Bana hep çalışmamı öğütlediler

Acı nasıl çekilir gösterdiler.

Bana hep oku, adam ol dediler

Bana hep bunları söylerken

Yeterli imkân vermediler

Çok ağladım, çok çılgınlık attım.

Ama sesim, çılgınlıklarım içinde,

Zamanla kaybolup gitti,

Ben tükenmedim.

Yaşımın kaç olduğu hiç önemli değil,

Ama ben hep çocuktum,

Şeker için ağlayan çocuklar gibi.

Ama ben umutlarım için ağlıyordum.

Pes etmedim, sonuna kadar direneceğim,

Beni hayata bağlayan,

Bitmek tükenmek bilmeyen,

Beni ayakta tutan umutlarım, hayallerim.

Rumuz: Köylü Kızı

Matematikkafe.com

AİLE BİREYLERİNİN OLUMSUZ ÖĞRENİM HAYATLARI

Hepimizin geçmişte olumlu veya olumsuz öğrenci yaşantıları vardır. Yeri geldiğinde askerlik hatıraları gibi anlatır dururuz. Bizim zamanımızda veya bir gün diye başlayan birçok hatıranın anlatıldığını duyduğunuz veya kendiniz anlattınız.

Öğrenim hayatı anıları ömür boyu her zaman sizinle beraberdir. Olumlu ise olumlu etkilerini, olumsuz ise olumsuz etkilerini hissedersiniz. Olumlu ise herhangi bir sorun yoktur. Yalnız olumsuz ise ve çevrenize hayatınız ilerleyen dönemlerinde bu yaşananlar size zarar vermeye devam eder.

Evlenirsiniz, çoluk çocuk sahibi olursunuz. Bu hatıralarınızı eşinize ve çocuklarınıza aktarırsınız. Olumsuz anılarınızı yeni nesle aktarmış olursunuz. Onlarında kafalarında olumsuz resimler oluşmasına neden olursunuz.

Okul hayatı ile ilgili en kötü hatıralar çoğunlukla meşhur matematik dersi ile ilgilidir. İnsanların bir dönemle ilgili yaşadıkları matematik başarısızlıkları onlarda matematikten kokmaya ve matematikten korkmaya ve matematikten nefrete dönüşmüştür. Denklem şöyle oluşmuştur: Matematik= korku ve nefret.

Bu insanların çocukları büyür ve okula başlar. Aileden matematikten nefrete programlanmış çocuklara matematik öğretmekten önce kafasındaki korkuları yenmek zorundasınız. Bu korkuyu yenmeden başarılı olmanız mümkün değildir. Öğrencilerin anne babalarının yaşadıkları olumsuz okul hatıraları onların beyinlerindeki bu işlerle ilgili olumsuz programlar oluşmasına neden olmuştur. Bu olumsuzluklar anneden, babadan, nineden, dededen, amcadan, dayıdan, haladan, teyzeden, enişteden çocukların beyinlerinde başka sorunlar programlar yapıyorlar.

Eğer bu programlar usta eğitimciler tarafından bozulmazsa sürüp giderler. Tavuk mu yumurtadan yoksa yumurta mı tavuktan çıktı misali sürüp gider. Eğitimcilerin bu yanlış inanışları düzetmeleri için kendilerini geliştirmiş olmaları ve kısır döngüleri parçalamaları gerekir.

Sam and Silo by dumas

Matematikten 4 veya beş alabilmek hayal gibiydi. Çalışsam bile alacağım not nasıl olsa en çok üç olacak diye matematik dersine çalışmaya gerek yok diye düşünüyordum. Keşke matematik dersini kaldırıp yerine başka üç ders fazla koysalardı diye düşünüyordum

Başarılı bir öğrenci olmama rağmen matematiği hiçbir zaman sevemedim. Bu matematik serüveni beşinci sınıfa kadar devam etti. Beşinci sınıfta matematiği seven bir öğretmenimiz sayesinde matematiğe ilk defa biraz ilgi duydum Ve matematikten en yüksek notum olan dördü ilk defa beşinci sınıfta aldım. Beşinci sınıftan sonra okula devam etmedim.

Matematiği beşinci sınıfta biraz sevmeme rağmen kafamdaki matematik korkusunu tam olarak üzerimden atamadım. Hatta büyük oğlum Sefa okula başlayacağı zaman bana 'Anne en zor ders hangisi?' diye sordu. Bende 'Oğlum en zor ders Türkçe ile matematik

dersleridir’’ dedim. Daha sonra oğlum Sefa okula başladı. Bir süre sonra okuldan eve gelen oğlum Sefa ‘‘Anne sen bana daha önce matematik zor bir ders diyordun. Ama hiç zor bir ders değilmiş’’dedi. Bende ‘‘Oğlum, eline bir terazi al, beş dersi bir tarafa koy, diğer tarafa da matematiği koy. Matematikten bu beş dersten daha ağır basar’’ dedim. Oğlum Sefa ise’’Anne sen ne diyorsun. Matematik dersi benim için ocuk oyuncağı’’dedi. Bir gün oğlum Sefa bana ‘‘Anne, gel seninle bir matematik oyunu oynayalım’’ dedi. Bende matematiğin oyun mu olur’’ dedim. Benim için matematik okulda olan bir dersti. Ritmik saymalarda oğlum öğretmenin öğrettiği ‘‘BOM’’oyununu bana öğretti. Bu benimde hoşuma gitti. Oğlumla ritmik saymalarla ilgili oynadığım oyun bana sanki matematik dersi değil, bir eğlence gibi geldi. Oğlumla beraber televizyonu kapayıp hem bom oyunu oynuyorduk. Hem eğleniyor, hem de öğreniyorduk. Öğrencilik hayatımda bana yük olarak gelen matematik dersi, anneliğim sırasında oğlumla aramda oynadığım bir oyuna döndü.

Oğlum, hakikaten matematik çok ağır bir yük değilmiş, Yavaş yavaş matematikle ilgili n yargılarımda değişmeye başladı. Oğlumun ğretmeni ritmik saymalara oyunlarla iyice pekiştirdikten sonra, onlara kendi hazırladığı tekerlemeli çarpım tablosunu vermiş. Oğlum Sefa akşam eve geldiğinde bana tekerlemeli çarpım tablosunu gösterdi.’’Oğlum, bu çarpım tablosu değil, bizim için güzel bir eğlenceli oyun’’dedim. Tekerlemeli arpım tablosunu bende oğlumla beraber çalışıyordum. Beraber hem eğleniyor, hem de öğreniyorduk. Daha önce benim düşünceme göre dördüncü, beşinci sınıfa kadar sürebilecek olan çarpım tablosu ve bölme işlemi oğlum Sefa tarafından 2. Sınıfta tamamen öğrenilmiş oldu.

Yıllardır, benim korkulu ryam olan matematik dersi şu anda zevkli bir ders haline geldi. Oğlum Sefa, okuldan geldiği zaman matematikle ilgili öğrendiği bilgileri benimle paylaşıyordu. Okula başlarken oğluma yardımcı olmayı düşünüyordum. Fakat ne kadar garip ki o bana yardım ediyordu. Oğlum matematiğimin gelişmesinde çok yardımcı oldu.

Okuldan mezun oldukta sonra, 12-13 yıldır yaşadığım matematik korkumu, oğlumun okula gittiği iki yıl içinde aşmış oldum. Oğlumun ğretmeni bize sene başında ,’’çocuklarınız sene sonunda matematiğin temellerini ikinci sınıfta alarak gidecekler’’ dedi. Bende ‘‘ocuklar ikinci sınıfta okumayı iyice öğrensinler de matematiği dört veya beşinci sınıfta ancak öğrenirler ‘‘dedim. Öğretmenin söylediği bana hiç inandırıcı gelmiyordu. Öğretim yılının ilerleyen günlerinde konuların oyun şeklinde öğretilmesi ve oğlumun matematikle ilgili konuları çok istekli olarak çalışması, benimde yılsonunda işin olacağına inanmama yol açtı.

Demek ki zor olan matematik dersi değil, onu öğretme şekli imiş. Günlük hayatta da matematik zevkli bir uğraş haline geldi.

GÜLSÜM ÇANKAL
Öğrenci VELİSİ

NELER ÇEKTİK SENİN YÜZÜNDEN

Ben Eskişehir'in Çukur hisar beldesinden iki çocuk annesi bir ev hanımıyım. Bu zamana kadar çocuklarımla iki si de matematik çok zorluklar çektiler. Kendimi bildim bileli matematik zor, matematik zor dediler. Kurslar, özel dersler almanız gerekli dediler. Anlayacağınız çocuklar için yapmadığımız şey kalmadı. Çocuklarımla matematikle ilgili konuştuğumda hemen sıkılıyorlar. Ne olur bize matematik deme diye tepki gösteriyorlar. Yanlış biz de mi onlar gibi anlamadık.. Nasıl davranmamız gerektiğini de bilmiyoruz.

Öğretmenler daha iyi bilir ama matematik dersi zevkli hale gelse herkes sevebilirdi. Çocuklar nasıl oyunu seviyorlar, matematik oyun haline getirilirse matematiği de severlerdi. İlkokul mezunuyum. Öğrenciliğimde ben de matematiği hiç sevmezdim. Derslerimi, ödevlerimi büyüklerime yaptırırdım. Şimdi çarsıda pazarda kendi alış veriş hesaplarımla bile yapamıyorum. Bu durumu bir eksiklik olarak görüyorum. Belki de benim sevmemem onları da olumsuz etkiliyor.

RUMUZ: ÇUKURHİSARLI ANNE

Matematikkafe.com

ENDİŞELERİM BOŞA ÇIKTI

Oğlum Hayati ikinci sınıfa geçtiğinde onun geleceği ve hayatı hakkında endişelerim vardı. Kendim ilkokul yıllarında matematikte zorlanmışım. Oğlumun ablasının da önceki yıllardaki matematik dersi ile ilgili ödevlerinde hep yardımcı oluyordum. Hayati'nin de aynı zorlukları yaşayacağını düşünüyordum.

İkinci sınıftaki öğretmeni Hayati'nin ev ödevlerine karışmamamızı istedi. Bizim yalnız gözlemci olarak izlememizi; çocuklarımızın yanlışlarının olmasının doğal olacağını söyledi. Artık oğlum ödevlerini beni karıştırmadan kendisi yapıyordu.

İkinci sınıfa giden oğlumun matematik ve diğer derslerinde kendi ödevlerini kendi yapmasının beşinci sınıfa giden kızımı da olumlu etkiledi. Bizim yanımızda ders çalışan çocuklarımız odalarını ayırarak kendileri ders çalışmaya başladı.

Sene başındaki korkularım yersiz çıkmıştı. Öğretmenin matematik ile ilgili verdiği oyunları kendi aralarında oynuyorlardı. Daha sonra öğretmen tekerlemeli çarpım tablosunu dağıttı. Tekerlemeli çarpım tablosu çocukların çok hoşuna gitti. Çarpım tablosuna çalışmaktan zevk alıyorlardı.

Daha sonra öğretmen oğlumun defterine yaptığı işlemlerle ilgili olumlu mesajlar yazmaya başladı. Öğretmenin defterine yazdığı olumlu mesajlar oğlumun matematiği daha çok sevmesine sebep oldu. Oğlum normal çalışmalarının dışından kendi kendine çarpma ve bölmeler yapıyordu.

Bu çalışmalar bana daha önceki yıllarda çocuklarımızı boş yere ezdiğimizi öğretti. Ben yardım ettiğimde hem zamanımı harcıyordum. Hem de çocuğum sıkılıyordu. Şimdi ben çocuklarımı kendi başlarına bıraktım. Hem ben rahatladım. Hem de çocuklarımın başarısı arttı.

Annelere çocuklarını fazla sıkmamalarını, kendi başlarına alışma imkânı vermelerini öneririm. Onlara güvensinler. O zaman çocukları daha başarılı olur. Buna inanıyorum.

Zeliha Atar

MATEMATİK FOBİSİ

Merhaba. Ben 38 yaşında matematik fobisi olan bir anneyim. Fobimin nedeni çocukluk yıllarıma dayanıyor. Şimdi şöyle 30 yıl öncesine ilkokul yıllarıma gidelim. Diğer derslerde başarılı olmama rağmen matematik dersinde tıkanıyordum. Ablamdan yardım

istiyordum. Ablam ise problemi bana açıklamak yerine kalemi defteri alıp kendisi çözüyordu. Ben ise kabus ve çaresizlik içerisinde bocalayıp duruyordum.

Acaba matematik gerçekten zor bir ders mi? Yoksa çevremizde hep matematik zor bir ders diye şartlandırılıyor muyuz? Öyle ya da böyle matematikten korkuyordum. Bu korkunun etkisi matematikle de sınırlı kalmıyordu. Bu dersten başarısızlığım diğer derslerdeki başarıyı da olumsuz yönde etkiliyordu. Çünkü bu korku sanki beynimi kemiriyordu. Matematikkafe.com

Matematik başarısızlığımın etkileri okulla da sınırlı kalmadı. Hayatımın her bölümünde bu ezikliği hep yaşadım. Çünkü bir ev hanımı ve anne olarak hep karşıma çıkıyordu. Yaşadığım her sorun içimdeki çaresizlik duygusunu daha da derinleştiriyordu.

Şimdi 11 yaşında bir oğlum var. 1. sınıftan beri oğluma yardımcı oluyordum. Bir çocuğum daha oldu. Büyük oğlumla daha az ilgilemek zorunda kalıyordum. İlgilendiğim zaman daha yüksek notlar alıyor, kendi başına bırakınca notları düşmeye başlıyordu. Bir yerlerde yanlış yapıyorduk. Ama nerede, onu tam olarak bilemiyorum. Matematik öğretim sistemimizde aksayan yönler olduğunu da düşünüyorum. Çocuklarımıza matematiği öğretecek daha kolay sistemler olabileceğini düşünüyorum.

Eğitimcilerimiz ve öğretmenlerimiz bu konuda çalışma yaparlarsa matematikle ilgili sorunlar daha kolay aşılabılır. Bizim çektiğimiz acıları çocuklarımız ve torunlarımız çekmemiş olur.

SEVİM ÖZER

MATEMATİĞİ SEVMİYORDUM

Yıllardır matematik dersini seviyordum. Bunun nedeni matematik dersimin ilkokuldan beri zayıf olmasıydı. Derken ilkokulu bitirip lise çağına gelmiştim. Lisede okumak istiyordum. Fakat matematiğim zayıftı. Sınıfta kalmaktan ve aile baskısından çok korkuyordum. Karşılaştığım herkes bu yaştan sonra matematiği başarmamın zor olacağını söylüyordu. Ben ise hırslıydım ve öğrenmeye karalıydım.

Daha sonra ortaokulda matematiği benim gibi iyi olmayan Arife adlı arkadaşım ile tanıştım. Bana matematikten artık hiç korkmadığını; istersem her zaman öğrenebileceğimi söyledi, Doğrusu aklıma yatmıştı. Ama yinede nasıl olur diye kıvranıp duruyordum

Bana ilköğretim 1. sınıf kitabını al ve çalışmaya başla dedi. Havuz problemlerinin çözümünü yeni tanıştığı öğretmenden öğrendiği şekilde anlattı. Ben ise bunun o kadar kolay olduğuna hala inanmıyordum. Ama kolaydı işte. Benim gibi matematik dersi zayıf olan arkadaşım problemin çözümünü bana anlatmıştı. Bende kolaca anlamıştım. Bu iş iyice ilgimi çekmişti.

Artık sırayla ilköğretim 1,2. ve 3. sınıf kitaplarına çalışmaya başlamıştım.4. ve 5. sınıf kitaplarına gelince biraz bocalamıştım. Ama işin sırrı 4. ve 5. sınıf kitaplarındaymış. Başarının asıl sırrı benim çalışma isteğimmiş. Öğretmenlerimizin çoğu ise matematik kitabının aynısını yaşımıza uygun olmayan televizyon programları gibi anlatıp geçiyorlarmış meğer.

Yıllardır benim için kabus olan matematik bana zevk vermeye başlamıştı. Matematik bize her yerde lazımdı. Zaten matematikten başarılı olursan diğer derslerden başarılı olma şansın artıyordu.

Artık matematiği seviyorum. Anladım ki başarı önce istemek sonra da ders çalışmayı zevkli hale getirmekle mümkünmüş. Şimdi kendime güvenim arttı. Liseyi okumakta kesin kararlıyım. İnsan bir şeyi isteyince gerisi kendiliğinden geliyor. Yeter ki korkular ve nefret duyguları yok edilsin. Zaten onların yerini azim ve güven duygusu alıyor.

Rumuz: Çukur hisarlı Ayşe

Matematikkafe.com

ÇOCUKLARI MATEMATİKTEN SOĞUTMAK İÇİN ANNE-BABALARA TAVSİYELER!

1-) Çocuğunuz konuşmaları anlamaya ve konuşmaya başladığı andan itibaren fırsat buldukça yanında matematiğin çok zor ders olduğundan bahsedin.

2-) Hatta okul hayatınızda matematik yüzünden anne, baba veya öğretmeninizden nasıl dayak yediğinizi ballandıra ballandıra anlatın.

3-) Çocukların derslerine karışın. Hatta elinden kalemi, defteri elinden kapıp onun yapması gereken çalışmalarını kendiniz yapın.

4-) Ders çalışırken gardiyan gibi başında dikilin. Yanlış yaptığı zaman hemen tokadı yapıştırın.

5-) Yardım ederken öğretmene hiç danışmayın. Kendinizin, babanızın veya dedenizin zamanından kalma öğretim metotlarını kullanın.

- 6-) Yanlış yaptığı zaman "kalın kafalı, geri zekalı, aptal" gibi iltifatlar yapın.
- 7-) Zorla ders çalıştırın. Oyun oynamasına, televizyon seyretmesine hiç izin vermeyin.
- 8-) Ödevlerini çabuk bitiriyorsa öğretmenleriyle görüşüp ödevlerini daha da arttırılmasını sağlayın.
- 9-) Konuları öğrenmesi yerine ezberlemesini sağlayın.
- 10-)Çocuğunuzu kardeşleriyle, komşu çocukları veya arkadaşları ile kıyaslayın.
- 11-) Sık sık onu tenkit edin ve aşağılayın.
- 12-) İyi not almazsa bacaklarını kıracağınızı söyleyin.
- 13-) Matematikten 5 alıp sevinçle eve geldiğinde ona sarılıp sevincini paylaşmak yerine "Zaten 5 alman gerekirdi" diye tersleyin.
- 14-) Sevinç ve üzüntülerini paylaşmayın.
- 15-) Matematik dahilerinin olağan üstü varlıklar olduğunu, herkesin bunu başaramayacağını söyleyerek kendilerine güvenlerini zedeleyin.

ÇOCUKLAR NEDEN BAŞARISIZ OLUR?

Yukarıdaki başlık benim konu anlatmak için kullandığım bir başlık değildir. Bu başlık "Çocuklar Nasıl Başarılı Olur?" kitabının da yazarı olan İngiliz eğitimci John Holt'un diğer kitabının adıdır. Bu kitabın tanıtım bölümünü sizlerle paylaşmak istiyorum. Aşağıdaki bölümler kitabın tanıtım bölümünden alınmıştır.

"Çocuklar neden başarısız olur?" sorusu ilk anda başarısızlığın nedenlerini çocuklarda aramayı amaçlayan bir soru gibi çıkıyor karşımıza. Ancak John Holt'un sorunu bambaşka bir yerde, velilerin akıllarının ucundan bile geçiremeyeceği bir yerde aradığını çok geçmeden anlıyoruz; Okullarda...

Aslında okullarda verilen eğitimle, velilerin eğitimle, velilerin eğitimden beklediği şeyler arasında pek bir fark yoktur Holt'a göre. Hatta okulları öğretmenlerle velilerin arasında danışıklı dövüşün alanı gibi görür. Kendisi de öğretmendir ama öğretmenlerden çok öğrencilerin yanındadır. Çünkü öğrencilerin sorunlarının giderilmesinin ancak onları anlamakla, onları kendi dünyasında tanımakla mümkün olduğunu düşünür. Öğrencilerin yaptığı ve birçok yetişkine komik gelebilecek hataların kaynağını analiz ederken, aslında çoğu insanın günlük yaşamında var olan beceriksizliklerin kaynağına iner; 'zekaya....

Bu anlamda mevcut eğitim sisteminin zekayı geliştireceği yerde adeta sakatladığını, ideal bir eğitim sisteminin zekayı geliştirmeye yönelik olması gerektiğini savunur.

Samimi bir dille yazdığını ve günlüklerden oluşan bu kitabında John Holt, baştan sona eğitim sorununu kendi deneyimlerinden yola çıkarak herkese tanıdık gelebilecek örneklerle gözler önüne seriyor.

ÇOCUKLAR BAŞARISIZLIK DUYGUSUNU

BİZLERDEN ÖĞRENİYORLAR

2003 Ağustos ayında Kütahya'ya gitmiştim. Kardeşim Güvenç'in bilgisayarında çalıştıktan sonra programdan çıktım. Biraz sonra bilgisayarın başında 5 yaşındaki yeğenim oturuyordu. Baktım Word sayfasına girmiş klavyenin tuşlarına rast gele basıp kendince yazı yazıyordu. Benim Mesut'u izlediğimi gören Mesut'un annesi gelinimiz Hayriye gülererek "Ağabey ben daha bilgisayarın nasıl açılıp kapandığını bilmiyorum. Ama Mesut bilgisayar kullanmayı bayağı öğrendi." dedi. Konuşmamıza kulak misafiri olan Mesut kendinden emin bir şekilde "Ben kullanmayı biliyorum." dedi.

Çünkü Mesut yaratılışından getirmiş olduğu başarıma duygusunun etkisiyle hareket ediyordu. Annesi gibi "BEN YAPAMAM, BEN BAŞARAMAM" demeyi öğrenmemişti. İçimden "Ah Mesut ah! Korkuları, ön yargıları, yapamazları olmayan Mesut'çuk sana çok yazık olacak, !!! Biz büyüklerden eğitim adına "Ben yapamam, bu iş çok zor, olmuyor işte olmuyor." demeyi öğreneceksin. İnşallah yanılırim, inşallah bu doğal saflığını kaybetmezsin.

İLGİNÇ BİR ARAŞTIRMA

Değerli eğitimci Hasan YILMAZ Hocamın "ÖĞRETMENİM LÜTFEN BU KİTABI OKUR MUSUN!" adlı kitabında naklettiği (s-164-165) bir araştırmanın sonuçları da bu tezimizi doğrulamaktadır. Kesintisiz 8 yıllık eğitime geçmediğimiz ve sınıf tekrarlarının yönetmeliklerimizde bulunduğu yıllarda yapılan ilginç bir araştırma.

İlköğretim 3.sınıfın sonunda kesinlikle "başarısız" olan ve objektif ölçütlere göre yapılan değerlendirme sonuçlarına göre "şeksiz ve şüphesiz" sınıf tekrarlamaları gereken 20 öğrenci seçiliyor.

Unutmayınız, bu 20 öğrenci de sınıfta kalmaları gerekecek kadar başarısız.Gerekli izinler alınarak bu 20 öğrencinin 10 tanesi bir üst sınıfa,yani 4.sınıfa geçiriliyor, diğer 10 öğrenci ise 3.sınıfta bırakılıyor.Ertesi öğretim yılında, bütün yıl boyunca bu 20 öğrenci dikkatli bir şekilde gözleniyor.

Derslerdeki başarıları, arkadaşları ile uyumu, ödev yapma davranışları...ayrı ayrı ve gözlem kayıtları tutularak izleniyor.Sonuç o kadar ilginç ki; Kesinlikle sınıfta kalmaları gerekirken ancak karnelerine geçer not verilerek bir üst sınıfa geçirilen 6 tanesi, kısa bir süre içinde 4.sınıftaki arkadaşlarının düzeyine erişiyorlar, 2 tanesi bu düzeyin daha üstünde bir başarı gösteriyor, bu 10 öğrenciden sadece 2 tanesi başarısız oluyor

Şimdi bir de karnelerine "KALDI" yazılarak sınıf tekrarı yaptırılan 10 öğrenciye bakalım. Bu 10 öğrenciden 7 tanesi buldukları, bırakıldıkları sınıfın düzeyini altına düşüyorlar, sadece 3 tanesi bırakıldıkları 3. sınıfta başarılı oluyor. Arkadaşlar bu araştırmanın sonuçlarından çıkarılması gereken ders sanıyorum şu olmalı: Bir öğrenciye "başarılısın" demek, onun yeni başarıları özlemesi ve arzulaması ile sonuçlanıyor. Kısaca güdülenmesini sağlıyor.Bir öğrenciye de "sen başarısızsın" demek ise, onun o başarısızlık çemberinde dönüp durmasına ve adeta başarısızlığı "kaderi" gibi görmesine yol açıyor.

Ben de buradan öğrencilerimizi uyarayım. Sevgili öğrenciler eğer bilinçlenip içinizdeki o muhteşem gücün farkına varmazsanız; çevrenizde sizin için söylenen olumsuz sözler "KADERİNİZ" olabilir.Ama siz uyanık olursanız bu olumsuz sözler sizi ateşleyen birer

roket görevi görebilir.O zaman siz de şarkıcı "KEKİLİ" gibi "Bu akşam beni kimse tutamaz, yıldızlar bile tutamaz..." diye şarkılar söyleyerek emin adımlarla hedeflerinize ulaşırsınız.

ÇOCUKLAR BİZİM ESERİMİZ

Bir çocuk kınanırsa her zaman
O da yapamaz başkalarını ayıplamadan.
Ve düşmanlık görürse durmadan
kaçamaz hiçbir zaman kavgadan.
Onunla edilirse alay
Utancı öğrenir en kolay
.Ve utançla yaşarsa eğer
Suçlamayı kendisine iş eder.
Hoşgörü esirgenmezse ondan
Sabrı da öğrenir bir yandan.
Ve verilirse ona cesaret
Nedir,öğrenir kendine güvenmek.
Övgüyle,ödüle layık görülürse çocuk
Hep almayı değil,vermeyi de öğrenir çabuk.
Ve güven duyulmuşsa kendisine
O da kulak verecektir dostluğun sesine
Bir çocuk başkalarından görürse beğeni
Bilir kendisinin de sevmesi gerektiğini.
Ve ilgi, dostluk görürse eğer
Sevgiyi,sevgiyle yürekten sezer
Dünya ile arkadaşlık kurmakta kalmaz korkusu...

ÇOCUK NE YAŞIYORSA ONU ÖĞRENİR

Eğer bir çocuk
Sürekli eleştirilmişse, kınama ve ayıplamayı öğrenir.
Eğer bir çocuk
Kin ortamında büyümüşse,kavga etmeyi öğrenir.
Eğer bir çocuk

Alay edilip aşağılanmışsa, utanıp sıkılmayı öğrenir.

Eğer bir çocuk

Hoşgörüle yetiştirilmişse sabırlı olmayı öğrenir.

Eğer bir çocuk

Desteklenip yüreklendirilmişse, kendine güven duymayı öğrenir

Eğer bir çocuk

Övülmüş ve beğenilmişse takdir edilmeyi öğrenir.

Eğer bir çocuk

Hakkına saygı gösterilerek büyümişse, adil olmayı öğrenir

Eğer bir çocuk

Güven ortamı içinde yetişmişse, inançlı olmayı öğrenir.

Eğer bir çocuk

Kabul ve onay görmüşse, kendini sevmeyi öğrenir.

Eğer bir çocuk

Aile içinde dostluk ve arkadaşlık görmüşse,

Bu dünyada mutlu olmayı öğrenir.

Dorothy Low Nolte

Matematikkafe.com

ÇOCUKLARIN TEK İSTEĞİ: SEVGİ

Çocukların en büyük hayallerinin “aile ve okulda sevgi görmek” olduğu anlaşıldı. İstanbul Valiliği İstanbul Çocukları Vakıf’ınca, yaklaşık 1,5 milyon ilköğretim okulu öğrencisiyle yapılan ankette, çocuklara hayalleri soruldu.

Ankete katılan çocukların büyük bölümü en büyük hayallerinin “ailede ve okulda sevgi görmek” olduğunu belirtirken, yine bir başka büyük hayallerinin ise “ailede, okulda ve toplumda aşağılanmamak” olduğunu kaydetti.

Anket sonucunu yorumlayan psikolog Suna TANALTAY, sevginin bir çocuk için hava, güneş, yeme içme kadar önemli olduğunu vurgulayarak, “şimdi ki çocuklar o kadar bilinçli ki en büyük ihtiyaçlarının ne olduğunu büyüklerinden daha iyi biliyorlar” dedi.

Okulda öğretmen sevgisine de işaret eden TANALTAY, “İster kadın, ister erkek olsun bir öğretmen önce anne olmalı. Ancak üvey değil, öz anne olmalı” diye konuştu.

SİZ ŞANSLI İNSANLARDAN MISINIZ?

Bahri Altın Bey, yerel Ak Haber gazetesinde çalışan değerli bir dostumdur. Yolum düştükçe sık sık yanına uğrarım. Frekanslarımız birbirine uygun olduğu için de genellikle başarı ve motivasyon üzerine olur.

Bahri bey’in elinin altında her çeşit motivasyon kasetlerinden bulunur. Bu kasetlerinde iş hayatında nasıl başarılı olunacağı anlatılır. Zaten hayatın her alanında başarının birçok kuralı evrenseldir. Birçok konuda genel kurallar birbirine benzerlik arz eder.

Bahri bey’de bunu bildiği için elinin altında benim ilgimi çekecek motivasyon kasetleri varsa dinlemem için bana verir. Bu kasetlerin birinde geçen konuşmalar çok ilgimi çekti. Kasetler bazı insanların diğerlerinden daha şanslı olduğunu anlatıyor. Aşağıdaki yazıyı okuduktan sonra kendinizin şanslı mı şanssız insanlardan mı olduğunuzu tekrar düşünün.

Bazılarımızın diğerlerimizden daha şanslı olduğunu fark etmişsinizdir. Ben şanslılardım. Çünkü doğduğum evde yaşarken babam bana önemli temel dersler vermişti. Bana devamlı olarak söylediği şeylerden biri “Yapamam” diye bir kelime olmadığıdır. Biliyor musunuz? Bu çok hoş bir şey!

Dediklerimi hiçbir zaman unutmadım. Şunu yapamam bunu yapamam dediğim zaman bana bir daha yapamam derseni seni bir güzel pataklarım” derdi. Allah’tan hiç pataklamadı!

Birçok evde anne baba çocuğuna “bunu yapacağımı nasıl düşünebildin” gibi laflar söyleyerek babamın yaptığının tam tersini yapar. Ama ben şanslıyım. Çünkü babam bizde “ne yapabiliriz” diye bir kavram geliştirdi.

Belki de sizin cesaretinizi kıran arkadaşlarınız vardır. Hayalleriniz ve fikirleriniz ne olursa olsun “bunu yapamazsın. Başkası yapmış olabilir ama sen yapabileceğini nasıl düşünebildin?” diyen biri çıkacaktır. Şanslıyım çünkü geçmişimde bana ne yapabileceğimi öğreten birileri oldu.

Bunu yapmamanızın tek sebebi yapmaya karar vermemiş olmanızdır. Şu anda bunu yapmaya karar vermeye hazır olduğunuzu umuyorum. Şayet hazırsanız size anlattığım her şey gerçeğe dönüşebilir. Size gereken azimdir, inançtır. Size bu konuşmayı yapmamın nedeni inancınızı güçlendirmektir. Ve sizi “Görebiliyorum efendim, demek istediğinizi anlıyorum. Şu ana kadar başarının gerçek boyutlarını fark edememiştim. Ama artık gördüğüme göre artık be işi yapmam gerektiğini biliyorum” diyecek noktaya getirmektir.

Yazımı bitirirken son olarak okumak istediğim bir şiir var. Adı İNANÇ.

Matematikkafe.com

İNANÇ

Şüphe, engelleri görür,
İnanç, önündeki yolu
Şüphe, en karanlık geceleri görür,
İnançsa gün ışığını
Şüphe, adım atmaktan korkar,
İnanç yükseklerle doğru uçar
Şüphe sorar, kim inanıyor diye,
İnanç cevap verir, BEN diye.

ÇOCUĞUMU YENİDEN YETİŞTİRMEM MÜMKÜN OLSAYDI!!!

Çocuğumu yeniden yetiştirmem mümkün olsaydı,
Ona işaret parmağımı kaldırıp
Yasaklar koymak yerine,
Parmaklarıyla resim yapmayı öğrettirdim.
Hatalarını daha az düzeltir,
Onunla daha çok yakınlık kurmaya çalışırdım.
Saat kısıtlamaları koymazdım.
Daha bilgili olmaya çalışır, daha çok sevgi gösterirdim
Onunla daha çok yürüyüşlere çıkar, uçurtmalar uçururdum.
Ona karşı ciddi bir tavır içinde olmak yerine,

Onunla oyun oynardım.

Onunla kırlarda koşar, yıldızları seyrederdim

Onunla daha az çekişir, ona daha çok sarılırdım.

Önce benlik saygısı kazanmalarını sağlardım.

Sonra bir ev almaya çalışırdım.

Ona her zaman katı davranmaz

Onu daha çok onaylar ve yüreklendirirdim.

Güç konusunda daha az ders verir,

Sevgi konusunda daha çok şey öğretirdim.

